

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GO, UL, KC, PE, HY, EM, Associazione Raggio Verde

Strona pozwana: Regione Lazio

Sentencja

Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może powstrzymać się od przedłożenia Trybunałowi pytania w kwestii wykładni prawa Unii i rozstrzygnąć je na własną odpowiedzialność, gdy prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości. Istnienie takiej oczywistości należy oceniać z uwzględnieniem cech charakterystycznych prawa Unii i szczególnych trudności, jakie sprawia jego wykładnia, oraz niebezpieczeństwa rozbieżności w orzecznictwie wewnątrz Unii Europejskiej.

Ten sąd krajowy nie jest zobowiązany udowodnić w sposób szczegółowy, że inne orzekające w ostatniej instancji sądy państw członkowskich i Trybunał dokonałyby takiej samej wykładni, lecz w wyniku oceny, która uwzględni te elementy, musi nabrać przekonania, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii tych innych sądów krajowych i Trybunału.

(¹) Data złożenia: 14.07.2022.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez d Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero della Giustizia/SP

[Sprawa C-495/22 (¹), Ministero della Giustizia (Konkurs na stanowisko notariusza)]

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 53 i 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Artykuł 267 TFUE – Zakres obowiązku odesłania prejudycjalnego spoczywającego na sądach krajowych orzekających w ostatniej instancji – Wyjątki od tego obowiązku – Kryteria – Sytuacje, w których prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości – Warunek, że sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji jest przekonany, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii orzekających w ostatniej instancji innych sądów państw członkowskich i Trybunału]

(2023/C 223/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero della Giustizia

Strona przeciwna: SP

Sentencja

Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może powstrzymać się od przedłożenia Trybunałowi pytania w kwestii wykładni prawa Unii i rozstrzygnąć je na własną odpowiedzialność, gdy prawidłowa wykładnia prawa Unii jest tak oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości. Istnienie takiej oczywistości należy oceniać z uwzględnieniem cech charakterystycznych prawa Unii i szczególnych trudności, jakie sprawia jego wykładnia, oraz niebezpieczeństwa rozbieżności w orzecznictwie wewnątrz Unii Europejskiej.

Ten sąd krajowy nie jest zobowiązany udowodnić w sposób szczegółowy, że inne orzekające w ostatniej instancji sądy państw członkowskich i Trybunał dokonałyby takiej samej wykładni, lecz w wyniku oceny, która uwzględnia te elementy, musi nabrać przekonania, iż taka sama oczywistość zachodziłaby również w opinii tych innych sądów krajowych i Trybunału.

(¹) Data złożenia: 22.07.2022.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 28 lutego 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Minden – Niemcy) – Herr J.O./Kreis Gütersloh

(Sprawa C-596/22 (¹), Kreis Gütersloh)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Środowisko naturalne – Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko – Dyrektywa 2011/92/UE – Obowiązek przeprowadzenia oceny skutków wywieranych na środowisko lub indywidualnego badania – Skumulowane skutki przedsięwzięć – Budowa budynku do hodowli drobiu przeznaczonego do produkcji mięsa w bezpośrednim sąsiedztwie podobnych budynków]

(2023/C 223/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Minden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Herr J.O.

Strona przeciwna: Kreis Gütersloh

przy udziale: W.D.

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r., w związku z pkt 1 lit. b) i pkt 3 lit. g) załącznika III do dyrektywy 2011/92, ze zmianami,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym obowiązek badania wpływu jaki może mieć dane przedsięwzięcie w połączeniu z innymi przedsięwzięciami jest ograniczony do sytuacji, w których to przedsięwzięcie obejmujące budowę instalacji oraz te pozostałe przedsięwzięcia są związane ze wspólnymi dla nich instalacjami.

2) Dyrektywę 2011/92 zmienioną dyrektywą 2014/52

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje jedynie indywidualne badanie w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2011/92 ze zmianami, w odniesieniu do przedsięwzięcia, które indywidualnie nie osiąga progu przewidzianego w załączniku I pkt 17 lit. a) do dyrektywy 2011/92 ze zmianami, ale które osiąga ten próg, jeżeli jest analizowane łącznie z innymi przedsięwzięciami. W ramach tego indywidualnego badania okoliczność, że takie przedsięwzięcie osiąga ten próg przy uwzględnieniu innych przedsięwzięć może jednak stanowić wskazówkę, że przedsięwzięcie to może powodować znaczące skutki w środowisku w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2011/92 ze zmianami.

(¹) Dz.U. C 463 z 5.12.2022.